

יד ושם

המשרד לאהלים ותיקים

"לדורות"

סיפורי החיים של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור זיכרון השואה ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il. אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי:	שם משפחה:
נמן	אריאלה-אופר

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות דפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים. חובה למלא את השדות המודגשים.

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה		בלועזית	שם נעורים:
אריאלה-אופר			
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה		בלועזית	מיון:
נמן			מס': 1131928 תאריך לידה: 11.3.1928
מקום לידה (ישוב, מחוז):		בלועזית	ארץ לידה:
קאניץ			סרמקיה
שם פרטי של האב:		שם פרטי ושם נעורים של האם:	
יהודה-עייב		אריאלה-אופר	אריאלה-אופר
שם פרטי של האישה/הבעל (האם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):		שם נעורים של האישה:	
		אריאלה-אופר	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה (ישוב, מחוז):		בלועזית	ארץ המגורים:
סרמקיה			סרמקיה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:		מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקום מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ):		האם היית בגטאות? אילו ומתי?	
הולדת סרמקיה		כן	
מקום מגורים במחנות? אילו ומתי?			
		כן	
מקום השחרור:		תאריך השחרור:	
סרמקיה		18.1.1944	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?	
כן		אריאלה-אופר	
מקומות/מחנות בדרך לארץ ישראל:		שם האנייה (אם עלה בדרך הים):	
אחיה טקסרסון		אריאלה	
		שנת העלייה:	
		1949	

אני יליד גרמניה אבל אבי ואימי ממוצא פולני, הם היו אנשים דתיים שתמיד סייעו ליהודים שברחו מפולין לגרמניה, אבא היה עוזר להם להסתדר בעיר עד שהם היו ממשיכים בדרכם הלאה.

אבא היה בעל עסק של גרביים וכפפות, (העיר קמניץ היתה ידועה כעיר של עסקי גרביים ותחתונים לנשים). היינו משפחה אמידה, אני זוכר שהיתה מכונית למשפחה ונהג צמוד עם כפפות לבנות... אמא היתה עקרת בית. היו לי שתי אחיות גדולות – מלי ואינגה. עד גיל 5 היתה לי ילדות בבית עם מטפלת.

היטלר עלה בשנת 1/1933, ומיד עם העליה שלו הגיעו לבית שלנו ה-SR. הם חיפש את אבא, אבל בלילה הקודם לזה אבא חלם חלום שמחפשים אותו ולכן בבוקר הוא הודיע לאמא שעוזב את הבית, והוא נסע להולנד לבדו. אני, אמא, האחיות והמטפלת נשארו בעיר קמניץ.

ה-SR חיפשו את אבא בבית, הם דקרו את מזונום בכידונים, והציבו שומר ליד דלת הכניסה של הבית כדי שלא נברח. אבל למזלנו היתה יציאה אחורית לבית ולכן אמא עזבה את הדירה והלכה ברגל לתחנת הרכב, שתי האחיות שלי עזבו את הדירה לתחנת הרכב, והמטפלת לקחה אותי וכולנו נפגשו בתחנה. עזבנו בלי כל רכוש, רק הבגדים שעלינו.

מקמניץ הגענו לאמסטרדם, אותנו הילדים הכניסו לבית יתומים יהודי, למשך חודש/חודשיים, באמסטרדם פגשנו את אבא ואח"כ עברנו לגור ביחד עם ההורים, ששכרו דירה בעיר SCHEVENINGEN.

גרנו בעיר הזו שהיתה ליד הים, אבא כל יום היה מקים אותי מוקדם והיינו שוחים ביחד בים הצפוני. היינו שם כשנתיים וחצי. אבל בתקופה הזו, אבא ואני נסענו ביחד לאנגליה/לונדון, (אמא והבנות נשארו בהולנד) אבא ניסה למצוא עבודה בלונדון, אני למדתי שנה אחת בכיתה א' בלונדון, לא זוכר איפה שהינו שם, היינו בלונדון כשנה?

אנחנו חוזרים להולנד, וביחד כל המשפחה נוסעים לבלגיה/אנטוורפן. למדתי שם בבי"ס יהודי "יסודות התורה" והיינו שם עד שנת 1942. הגרמנים כבשו את בלגיה ב-5/1940, אבא חלה באותה תקופה והיה בבי"ס בבלגיה, אח"כ עבר לבי"ס בהולנד, ואנחנו נשארו עם אמא שפתחה חנות לדברי לחמים ומאפה.

עד שנת 1942 הכל היה תקין, הלכתי לבי"ס, ולא היה כל יחס חריג ליהודים. בשנת 1940 המשפחה נסתה לברוח לאנגליה אבל פספסנו את האוניה ולכן חזרנו לבלגיה. בשנת '42 הגרמנים התחילו לחפש את היהודים, - הם מצאו אותם דרך הכתובות שלהם, או ע"פ הלשנות או שפשוט תפסו אנשים ברחוב שנראו עם חזות יהודית. המשפחה עוברת לגור בבריסל.

בשנת 1942 אבא נלקח לאושוויץ וידוע לנו שהוא מת שם מיידית.

אמא עברה לעבוד אצל משפחה שהבעל יהודי והאשה גויה, המשפחה הזו ברחזה לכפר קטן

ליד הגבול ההולנדי בבלגיה, היא נהלה להם את משק הבית.
אחותי הגדולה (מלי) נישאה בשנת '39, והיתה עם ילדה שנולדה בשנת '40, והיא
הסתתרה בבריסל.
אחותי הקטנה (אינגה) עבדה בחברה, שעובדה פרוות ותפרה מעילים לצבא הגרמני ולכן
היה לה אישור שהייה, אבל בשלב מסוים גם היא הסתתרה אצל חברה בלגית.

אני בגיל 14, נשלחתי לחלק הפלמי של בלגיה – פלנדריה, הייתי בכפר באזור הזה,
עבדתי אצל איכר מקומי, אכלתי וישנתי עם הסוסים באורווה...
אחרי מס' חודשים בכפר, חזרתי לבריסל, ועברתי לכומר בעיר NAMUR, - והייתי בבית
הכומר שהסתיר עוד כמה ילדים יהודים.
משם עברתי למנזר באזור VERNIES, ליד עיירה קטנה בשם BANNAEUX.
במנזר הזה הנזירות היו גרמניות והן חיפו על הילדים היהודים במנזר.
במנזר הייתי עד לשחרור, התגדבתי שם לתנועת ההתנגדות – וסייעתי להם בשליחויות
שוונות.

בשנת 8/1944 שוחררתי ע"י האמריקאים, גנרל פטון הגיע למנזר שהייתי בו.

אחרי השחרור חזרתי לבריסל, לחפש את המשפחה, עם אחותי השניה שמרתי על קשר
מידי פעם ולכן מצאתי אותה די מהר, גם את אחותי הגדולה הצלחתי למצוא.
אמא עדיין היתה אצל המשפחה שבה עבדה, באזור שהיה עדיין תחת כבוש גרמני.
אני זוכר שנסעתי על אופניים, לבדי, לבקר את אמא, אני מוצא אותה, אבל חוזר לבדי
לאנטוורפן, ואחרי 7 שבועות האנגלים משחררים את האזור הזה ואמא חוזרת לבריסל.
אנחנו שוכרים דירה ביחד בבריסל, עם אמא ואחותי השניה.
אמא מתחתנת בשנית עם יהודי בשם קליסברג שלמה.

בגיל 16, בבריסל, הלכתי לשומר הצעיר, 3/1947, הגעתי למחנה בשטו- דה בונוף בדרום
בלגיה, שם התאספו כל היהודים ממדינות שונות לפני העליה ארצה.
נסענו ברכבת מהמחנה ל-SETTE (ליד מרסיי) ומשם הפלגנו באוניה "תאודור הרצל"
בפיקודו של האלוף מוקה לימון. במטרה להגיע לארץ בעליה ב'.

3/47 - הגענו לחופי נתניה עם האוניה, שם נתפסנו ע"י האנגלים, התחיל קרב על האוניה,
התנגדנו לאנגלים, פעם ראשונה שהאנגלים ירו אש חיה על אוניה, נפצעו 50-60 איש,
נהרגו 4-5 אנשים, והאוניה שלנו הובלה לחיפה, שם חיכו לנו 3 אוניות אנגליות שהגלו
אותנו לקפריסין.

בקפריסין היינו 22 חודשים, ולאחר הכרזת המדינה ב-1/1949, יום הבחירות לכנסת
הראשונה הגענו חזרה ארצה באוניה "גלילה".

לילה אחד היינו במחנה עולים בבאר יעקב, למחרת נסענו לאחותי השניה שבנתיים נישאה
לחייל מהבריגדה ועלתה ארצה בזמן שהייתי בקפריסין.

בזמן שהייתי במחנה בבלגיה, הכרתי את אשתי (שושנה) היינו ביחד על האוניה
ובקפריסין, וב-12/2/1949 אנחנו מתחתנים.

באותה תקופה גרנו בצריף של אחותי בת"א, בהמשך אמא ואחותי הגדולה גם הגיעו לארץ
וגרנו כולנו בצריף הזה.
עבדתי לתקופה כעמיל מכס בחברת זילברשטיין בת"א.

ב4/1950 התגייסתי לצה"ל, שרתתי בצה"ל 22 שנה, סיימתי תפקיד כמפקד בסיס הדרכה
של בה"ד 11 בצריפין, השתחררתי בדרגת סא"ל בשנת 1/1972.

יום למחרת השחרור מהצבא, התחלתי לעבוד במוטורולה, שם עבדתי 22 שנה, כסמנ"כל
החברה בנושאי כוח אדם.

למדתי באוני' ת"א - MBA, ובטכניון למודי הסמכה לניהול כ"א.

מאז היציאה לפנסיה התנדבתי בנושאים שונים – ביד שרה, בבטוח לאומי, לימדתי נכים
ופגועי ראש להשתמש במחשב, נהלתי קורסי מחשבים לאנשים מבוגרים וכד'.

לפני 3 שנים אני ואשתי עברנו לגור באחוזת ראשונים בראשל"צ.

יש לנו שני ילדים – אריה/יהודה יליד 1/1951, ורון/שלמה יליד 7/1955.
יש לנו 8 נכדים ו-5 נינים.